

SEVDA NUR ASLAN

Özel İstanbul Bilim Anadolu Lisesi

Liseler Arası Yarışma Üçüncüsü

KISIR DÖNGÜ

Sabah kalktığından beri kalbi heyecandan deli gibi atıyordu. Elini yüzünü yıkadı, giyeceği kıyafet konusunda uzun süre kararsız kaldıktan sonra bir tanesini seçti, saçlarını özenle taradı. Derin bir nefes alıp aynadaki yansımasına gülümsedi. Bugün büyük gündü. Uzun zaman sonra onu ilk defa görecek, sonunda bu ayrılık bitecekti. Onca süredir hayalini kurduğu o kavuşma günü gelip çatmıştı. Onu en son gördüğünden beri ne kadar zaman geçtiğini hatırlamaya çalıştı. Dört ay? Dokuz ay? Bir yıl? Hafızasını zorlamasına rağmen bir türlü hatırlayamadı. En sonunda geçen zamanın önemli olmadığına karar verdi. Sonuç olarak onu uzun süredir görmüyordu ve deli gibi özlemişti.

Bu heyecanla zamanı bir türlü geçirememiş, evde oturmuş saatin tik taklarını sayarken daha fazla bu şekilde dayanamayacağına düşünüp evden çıkmaya karar vermişti. Evden çıktığında buluşacakları saate daha çok vardı Onu beklerken okumak için yanına bir kitap almıştı. Dışarıda harika bir bahar havası vardı. Az sonra, nisan yağmurunun başlayacağını haber veren bulutlara rağmen evden çıkarken yanına şemsiyesini almamıştı. Bugün, yağmurdan korunmayı düşünmeyecek kadar çocuk gibi hissediyordu kendini.

Beklenen yağmur gecikmedi, dışarı çıktıktan kısa bir süre sonra yavaş ama iri taneler halinde yağmaya başladı. Yetişkinlerin hemen hemen hepsi yağmur başlar başlamaz hoşnutsuz bir yüz ifadesiyle telaşla adımlarını hızlandırmışken, çocukların yüzünde telaştan bir iz bile yoktu. Durakta bekleyen bir anne, kızını ıslanmasın diye yanına çekmeye çalışırken küçük kız annesinin elinden kurtuldu ve yağmurun altında yüzünü gökyüzüne çevirip kollarını açarak dönmeye başladı. Birkaç kez kızına seslenen

anne bir süre sonra vazgeçti ve kızının üşütüp hasta olacağından korkmasına rağmen bu sevimli haline gülümsemeden edemedi.

Çevresindeki yetişkinlerin aksine adımlarını hızlandırmayan hatta yüzünü gökyüzüne çevirip keyifle yağmurun yüzünü okşamasına izin veren kadın bu haliyle bir yetiştikenden çok bir çocuğa benziyordu. Eskiden bahar en sevdiğim mevsimdi, diye düşündü. Neden şimdi değil de eskiden olduğunu hatırlayamadı. Sonra sebebinin önemsiz olduğuna karar verdi. Sonuç olarak bugün çok mutluymuş ve bahar hala güzeldi.

Parka girdiğinde yağmur durmuştu: “Sıcak simit!” diye bağırarak bir simitçiyi görünce dayanamadı ve bir simit aldı. Evden çıkarken heyecandan hiçbir şey yiyememişti zaten. Elindeki simitle parkta dolaşırken burnuna toprak, ıhlamur ve ne olduğunu bilmediği başka çiçeklerin karışımı harika bir koku geldi. Bu koku beyninde, çok derinlerde bir yerde eski bir hatıranın kıpırdamasına sebep oldu. Hatırlayabilmek için gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. O hatıranın aklında bir yerde olduğunu hissediyor ama bir türlü anımsayamıyordu. Bu durum onu müthiş bir şekilde rahatsız etti. İçinde kötü bir his belirdi ama bu kötü hissi hemen bastırdı. Bugün endişelenmek için fazla güzel bir gündü. Başka zaman istediği kadar endişelenebilirdi ama bu günü hiçbir kötü duyguyla kirletmek istemiyordu. Bunların yerine ona anlatacağı şeyleri düşünmeye karar verdi. O kadar çok şey birikmişti ki anlatacak, bugünün hayalini o kadar çok kurmuştu ki... Bir taraftan hala içinde rahatsız edici bir his vardı ve derinlerde bir yerde kötü bir hatıranın kıvrandığını hissetti. O hissi ve hatırayı elinden geldiğince aklının derinlerine itti. Sonuçta bugün büyük gündü ve hiçbir şeyin bugünü bozmasına izin veremezdi.

Bir süre parkta oturup çocukların oynayıp izledikten sonra yeteri kadar vakit geçirdiğini düşünüp buluşacakları pastaneye gitmek için ayağa kalktı. Heyecandan midesi kasılıyor, kalbi deli gibi atıyor onu göreceğini düşündükçe yüzüne kan çıkıyordu. Pastaneye gidip oturduğunda dışarıda yağmur yeniden başlamıştı. Pastaları görünce, parkta simit yiyip karnını doyurduğuna pişman olacaktı ki bugünün herhangi bir şeye pişman olmak

için çok fazla özel olduğunu hatırlayıp pişman olmaktan vazgeçti. Onun yerine bir çay söyledi ve oturdu. Buluşacakları saatin gelmesine daha çok vardı. Geçen her saniye heyecanı daha da artıyor, titreyen elleriyle çayını zar zor içiyordu. Çantasından yanında getirdiği kitabı çıkardı. Hangi sayfada kaldığını hatırlamadığından en başından okumaya başladı. Ama bir terslik vardı. Harfler sanki ondan kaçıyor, birbirine giriyor, gözünün önünde adeta dans ediyordu. Kitabı okuyamayacağını anlayıp çantasına geri koyduğunda bu durumdan büyük bir rahatsızlık hissetmişti. İçindeki o kötü his yeniden onu huzursuz etmeye başladı ama bu sefer farklı olarak içten içe, beyninin bir tarafının neler olduğundan haberdar olduğunu hissetti. Büyük bir çabayla bunları görmezden gelmeyi başardı. Bugün sevdiğine kavuşuyordu, bugün harika bir bahar günüydü, bugün kötü düşüncelere yer yoktu.

Yağmurdan kaçan çocuklu iki aile aynı anda pastanenin kapısından girdi. Birbirlerini tanıdıkları her hallerinden belli olan aileler bu hoş rastlantıdan memnuniyetlerini belirtip bir masaya oturup sohbet daldıklarında arkadaşlarını görmenin sevincini yaşayan çocuklar çoktan gülüşmeye başlamışlardı bile. Dışarıdaki arabaların ve şehrin rahatsız edici gürültüsüne alışkın olan pastaneciler, oyunlarının ve gülüşmelerinin dozunu iyice artırmış olan ve artık pastanenin içinden kahkahalar atarak koşuşturmaya başlamış çocuklara rahatsız olan gözlerle bakıyorlardı. Neyse ki daha kimse –çocukların aileleri dâhil- gülen bir çocuğa, “Gülme!” diyebilecek hale gelmemişti. Buluşma saati neredeyse gelmiş olan ve heyecandan kalbi duracak kadar hızlı atan, bir taraftan da hala içindeki kötü hissini tehdidini hisseden kadın, bu gülme seslerinden rahatsız olmayan tek yetişkindi.

Dördüncü çayını içen, buluşma saati gelen ama buluşacağı kişi hala gelmeyen kadın iyice endişelenmiş, içindeki o kötü his artık görmezden gelemeyeceği kadar artmıştı. Kadın sabahtan beri aklını kemiren ve yok saydığı şeylerin ne olduğunu hissetmeye başlıyor, yine de içten içe bu gerçeklerin acımasızlığının farkında olduğundan, hatırlamamak için elinden geleni yapıyordu. Şişirilmiş bir balonu suyun altında tutmaya çalışmak gibi

bir şeydi bu. Sonucu ertelenebilir ama kaçınılmazdı. Kadın tüm bunları son bir çabayla yok saydı ve kendini teselli etmek için: “Gelecektir elbette, belki bir işi çıkmıştır, gelir birazdan” ,diye düşünmeye başladı.

Zaman geçti, su yüzüne çıkmaya çalışan gerçeği daha fazla yok sayamayacağını fark etti kadın, kaçınılmaz sonu geciktirmeye çalışmayı bıraktı. Su yüzüne çıkan ve patlayan balonun içindeki tüm gerçeklik olanca acımasızlığıyla kadının yüzüne vurdu. Bir gün boyunca yaşadığı ve kadının inatla görmezden geldiği her şey açıklığa kavuştu. Aynada gördüğü beyaz saçları, gün boyu hatırlamadıkları, yürürken nefes nefese kalması, kitabı bir türlü okuyamaması, baharın neden artık en sevdiği mevsim olmadığı...

Yaşlı kadın aklında birden beliren bütün anıların iç yakan acısını sessizce kabullendi. Gözlerinde dolan ve akmak için fırsat kollayan yaşları serbest bıraktı. Bir süre sonra yüzünü masaya gömüp sessizce ama sarsılarak ağlamaya başladı. Çocuklar biraz duraksayıp merakla yaşlı kadına baktılar sonra kaldıkları yerden oynamaya devam ettiler.

Az ilerideki masada pastanenin sahibi ve bir arkadaşı oturmuş kahvelerini yudumluyorlardı. Ağlayan kadını gören adam, pastanenin sahibi olan arkadaşına: “Şuradaki yaşlı kadın ağlıyor sanırım. Nedenini soralım mı? Acaba bir derdi mi var?” ,dedi. Arkadaşına anlatacak güzel bir hikâyesi olmasına içten içe sevinen pastanenin sahibi, ilgi çekici ve biraz da süslü cümleler kurmaya çalışarak yaşlı kadının hikâyesini anlatmaya başladı.

“Afife Teyze o. Babamın çok eski bir arkadaşıdır liseden. Beş yıldır arada gelir buraya, bu saatlere kadar durur, sonra ağlamaya başlar ve gider. Bir gün babama sorduğumda hikâyesini anlattı bana. Filmlerdeki gibi acıklı bir hikâyesi varmış meğer. Afife Teyze gençken çok güzelmiş. Babam şiir gibi bakardı, diye anlatmıştı. Zaten şiir yazmayı da okumayı da çok severmiş. Neşeli, biraz çocuksu, doğayı ve yağmurda ıslanmayı seven aynı zamanda da çok zarif bir genç kızmış. Okuldaki bütün erkekler ona aşıkmiş, o ise bir tanesine deliler gibi aşıkmiş. Sevdiği çocuk

köyde yaşayan fakir bir ailenin, okusun diye şehre, teyzesinin yanına gönderdikleri oğluymuş. Lise bitince evlenmek istemişler ama kızın ailesi çocuk fakir diye izin vermemiş. Babasının hasta olduğu haberini alan çocuk da köye gitmiş ama mektuplaşmaya devam etmişler. Afife Teyze'yi ailesi başkasıyla evlendirmek istemiş o da evlenmemek için Edebiyat bölümünü kazanıp fakülteye başlamış. Sevdiğinin geri döneceği hayaliyle yaşamış. Sırf zaman kazanmak için bilerek derslerden kalıp okulunu uzatmış. Babam hiç bahsetmedi ama bence zamanında âşıkılmış Afife Teyze'ye ama sonradan yakın arkadaş olmuşlar. Hatta çocuk buraya geldiğinde babasının yeni aldığı bu pastanede çalışan babam, ikisinin burada buluşmalarını sağlamış kaç kere.

Kızlarının üzüldüğünü gören ailesi, okulu biten ve yaşı ilerlemeye başlayan Afife Teyze'nin çocukla evlenmelerine daha sıcak bakmaya başlamışlar. Ama babası vefat eden çocuk, köyde halletmesi gereken işler olduğu için gelememiş. Afife Teyze'nin liseyi bitirmesinden tam sekiz yıl sonra işlerini yoluna koyup babasından kalan tarlayı sattıktan sonra cebine bir miktar para koyan çocuk, Afife Teyze'yi ailesinden isteme niyetiyle yola çıkmış. Mektupla haberleşmişler ve bu pastanede buluşmak için sözleşmişler.

O gün bir heyecanla pastaneye gelen Afife Teyze'nin heyecanı zaman geçtikçe ve sevdiği buluşma yerine gelmedikçe endişeye dönüşmüş. Buluşma saatinden iki saat sonra ise ağlaya ağlaya eve dönmüş. Ertesi gün oğlanın teyzesinin evinin önündeki ayakkabı fazlalığıyla ve içeriden gelen ağlama sesleriyle karşılaşınca öğrenmiş gerçeği. Maalesef çocuk köyden gelirken kaza geçirmiş ve ölmüş. Afife Teyze kimsenin korktuğu gibi bağırıp çağırılmamış, üstünü yırtmamış. Önceden baharı çok sevmiş, zaten gözleri de bahar gibiymiş öyle söylerdi babam. Ama hayatının en güzel günü olacağını düşündüğü bir bahar günü, hayatının en kötü gününü yaşayan Afife Teyze baharı sevmemiş bir daha. Ailesi intihar etmesinden korkmuş, o ise ölmeyi düşünmemiş bile. Babama göre aslında çoktan intihar etmiş, içinden bir parçayı öldürmüş ama kimse farkına varmamış. Ertesi yıl ailesi belki depresyondan çıkar diye evlendirmek istemiş. O da karşı çıkmamış. Münasip

birini bulup evlendirdiklerinde Afife Teyze yirmi dokuz yaşındaymış. Kadere bak ki hiç çocukları olmamış. Zaten kocası da on beş yıl sonra kanserden ölmüş. O zamandan beri tek başına yaşıyor. Şu an yetmiş yaşında. Altmış üç yaşında alzheimer teşhisi kondu. Beş yıl önce hastalığı iyice ilerlediğinde de buraya gelmeye başladı aynı bugünkü gibi. O gün babam yanına gidince anlaşıldı ki kendini sevdiği çocukla buluşacağı zaman diliminde sanıyor. Tabii sonra kimse gelmeyince yavaş yavaş hatırlıyor olanları ve ağlayarak gidiyor evine.”

Sessizce dinleyen arkadaşı en sonunda: “Vay be ne hikâyeymiş! Üstünden uzun bir süre geçip unuttuğun bir acıyı her seferinde ilk günkü gibi yaşamak çok kötü olmalı. Sonsuz bir kısır döngüde süren bir işkence gibi .”

Yaşlı kadın iki adamın acıyan bakışları eşliğinde gözlerini kuruladı ve içtiği çayların parasını ödedi. Adam, babasının bir zamanlar bahar gibi baktığını söylediği kırışık ve hala yaşların parladığı, ağlamaktan kızarmış Afife Teyze'nin gözlerine hüzünle baktı. Kadın aynı kırk üç yıl önce olduğu gibi pastaneden büyük bir hayal kırıklığı ve acıyla ağlayarak ayrıldı. Gözyaşlarının yağın yağmura karışmasına izin vererek hastalığının ona acımasızca oynadığı oyun sebebiyle yine başka bir gün aynı sahneyi yaşamak üzere evinin yolunu tuttu.